

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 10, 27-30

Húsvét4. vasárnap („C” év)

Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29.11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Juhaim hallgatnak szavamra. Ismerem őket, és ők követnek engem. Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, és senki nem ragadja ki őket kezemből.

Atyám, aki nekem adta őket, nagyobb mindenkinél: Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit. Én és az Atya egy vagyunk.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁷ τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ τῆς φωνῆς μου ἀκούουσιν, κἀγὼ γινώσκω αὐτά, καὶ ἀκολουθοῦσίν μοι,

A juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, és követnek engem.

²⁸ κἀγὼ δίδωμι αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ ἀπόλωνται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐχ ἁρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς χειρὸς μου.

És én örök életet adok nekik, és nem halnak meg örökre, és senki sem fogja elragadni őket a kezemből.

²⁹ ὁ πατήρ μου ὃ δέδωκέν μοι πάντων μεῖζων ἐστίν, καὶ οὐδεὶς δύνάται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς.

Amit az Atyám nekem adott, mindennél nagyobb (Az Atyám, aki nekem adta azokat, mindenkinél nagyobb), és senki sem képes elragadni az Atya kezéből.

³⁰ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἓν ἐσμεν.

Én és az Atya egy vagyunk.

1.2. NOVA VULGATAÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁷ OVES MEAE VOCEM MEAM AUDIUNT, ET EGO COGNOSCO EAS, ET SEQUUNTUR ME;

²⁷ **A juhaim hallgatnak szavamra, ismerem őket, és ők követnek engem.**

²⁷ Az én juhaim hallgatnak szavamra; én ismerem őket, ők pedig követnek engem,

²⁷ **Az én juhaim hallgatnak szavamra, én ismerem őket, s ők követnek engem.**

²⁷ Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem:

²⁷ Az én juhaim hallgatnak a hangomra. Én ismerem őket, és ők követnek engem.

²⁸ ET EGO VITAM AETERNAM DO EIS, ET NON PERIBUNT IN AETERNUM, ET NON RAPIET EAS QUISQUAM DE MANU MEA.

²⁸ Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, nem ragadja ki őket a kezemből senki.

²⁸ és én örök életet adok nekik. Nem vesznek el soha, és senki sem ragadja el őket a kezemből.

²⁸ *Én örök életet adok nekik: nem vesznek el soha, és senki sem ragadja el őket a kezemből.*

²⁸ *És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.*

²⁸ Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha: senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

²⁹ PATER MEUS QUOD DEDIT MIHI, MAIUS OMNIBUS EST, ET NEMO POTEST RAPERE DE MANU PATRIS.

²⁹ Atyám adta őket nekem, s ő mindenkinél nagyobb: Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit.

²⁹ Amit Atyám nekem adott, az mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki az Atya kezéből.

²⁹ *Atyám, aki nekem adta őket, hatalmasabb mindenkinél: senki sem ragadhatja el őket Atyám kezéből.*

²⁹ *Az én Atyám, a ki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.*

²⁹ Az én Atyám azért, amit nekem adott, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhat ki semmit az Atya kezéből.

³⁰ EGO ET PATER UNUM SUMUS”.

³⁰ **S én és az Atya egy vagyunk.”**

³⁰ Én és az Atya egy vagyunk.«

³⁰ **Én és az Atya egy vagyunk.”**

³⁰ *Én és az Atya egy vagyunk.*

³⁰ Én és az Atya egy vagyunk.

1.3. BEHATÁROLÁS

Ez a rövid szakasz (Jn 10,27-30) Jézusnak a templomszentelés ünnepén a zsidókkal folytatott vitájának egy részlete (Jn 10,22-39), amely tartalmilag kapcsolódik a „jó Pásztorról” mondott beszédéhez (Jn 10,1-18).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozza, hogy:

- a Fiú szoros, bensőséges kapcsolatban: egységben van az Atyával.
- a Fiú mindig az Atyával való összhangban cselekszik.
- Mindazok, aki hallgatnak Jézus hangjára, s követik őt, vagyis hisznek benne, megtapasztalják a Mesterhez való tartozás örömét, az Úr oltalmát, a vele s általa az Atyával való egységet, s ajándékba kapják az örök életet.
- A Mester olyan szoros barátságban áll a tanítványaival, mint a jó pásztor a juhaival.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

φωνῆς μου ἀκούουσιν (fónész mú ákúúszin): hallgatnak a hangomra (Jn 10,27)

A János-evangéliumban e szókapcsolat a legtöbb esetben Jézus hangjának a meghallására utal: a halottak meghallják majd az Isten Fiának hangját, s akik hallgatnak rá, élni fognak (Jn 5,25.28). Továbbá a juhok hallgatnak a pásztor hangjára, aki Jézust jelképezi (Jn 10,3.16.27). Illetve, akik az igazságból valók, szintén hallgatnak rá (Jn 18,37).

Jézus hangjának a meghallása egy bensőséges kapcsolatra utal a Mester és a tanítványok között, amiből biztonság, örök élet fakad. Ez a szókép a Jézus Krisztusba vetett hitet is jelöli, hiszen hinni azt jelenti, hogy az ember hallgat Isten Szavára, aki maga az Ige, s engedelmeskedik neki, rábízva magát. S az Isten Fiába vetett hitnek a gyümölcse az örök életben való részesedés (vö. Jn 20,31).

ἀρπάσει (hárpászej): elragadni, elrabolni (Jn 10,28-29)

Ez az ige negatív, erőszakos cselekedetet jelöl: a tömeg el akarja ragadni Jézust, hogy erőszakkal királlyá tegye a kenyér- és a halszaporítás után (Jn 6,15). A farkas elrabolja a pásztor nélküli nyáj juhait (Jn 10,12). Ugyanakkor az Atya és a Fiú keze biztos védelmet nyújt a juhok, vagyis az Istenben hívő nép számára (Jn 10,28-29). Míg egyesek a kezüket erőszakra használják, addig Isten keze mindig a jót, a békét szolgálja és oltalmazza!

ἐκ τῆς χειρὸς (*ek tész khejrosz*): a kézből (Jn 10,28-29)

A kéz motívum gyakran a Fiúra vonatkozik János evangéliumában: kifejezi hatalmát, hiszen az Atya mindent a kezébe adott (Jn 3,35; Jn 13,3). Ugyanakkor ezt a hatalmat Jézus a szolgálatban gyakorolja, hiszen ezzel a kézzel mossa meg a tanítványainak a lábát is (Jn 13,2-16). Továbbá e kép utal a kereszthalál és a feltámadás titkára is, amikor az apostoloknak a feltámadt Úr Jézus megmutatja a kezét a sebhelyekkel (Jn 20,20.25.27). Ez a kéz az isteni védelmet is mutatja, hiszen a juhokat senki sem tudja elragadni a Fiú, illetve az Atya erős kezéből (Jn 10,28-29). Ez utóbbi igehelyen (a negyedik evangéliumban egyedül itt) Jézus az Atya kezéről is beszél (Jn 10,29)! Az Atya és a Fiú keze jelképesen a köztük lévő bensőséges szeretetegységet jelzi, amit Jézus ki is mond (vö. Jn 10,30).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 1,1 Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Jn 3,16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.

Jn 3,35 Az Atya szereti a Fiút, s mindent a kezébe adott.

Jn 5,24 „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hallja szavamat és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre.

Jn 6,37 Minden, amit nekem ad az Atya, hozzám jön. S aki hozzám jön, nem taszítom el.

Jn 6,39 Annak, aki küldött, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam az utolsó napon.

Jn 8,45 Mégis, bár az igazságot hirdetem, nekem nem hisztek.

Jn 8,47 Aki az Istentől való, meghallja az Isten szavát. Ti azért nem halljátok meg, mert nem vagytok az Istentől valók.

Jn 10,3-4.14 Az őr kinyit neki, a juhok pedig megismerik a hangját. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Amikor mindegyiket kivezeti, elindul előttük, s a juhok követik, mert ismerik a hangját. (...) Én vagyok a jó pásztor, ismerem enyéimet, és enyéim is ismernek engem

Jn 10,10 A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.

Jn 17,2.12 Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon. (...) Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, senki más nem vett el közülük, csak a kárhozat fia; így beteljesedett az Írás.

Jn 17,11 Én nem maradok tovább a világban, de ők a világban maradnak, én meg visszatérek hozzád. Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.

Jn 18,9 Így beteljesedett, amit mondott: „Senkit sem vesztettem el azok közül, akiket nekem adtál.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

MTörv 32,39 Lássátok végre, hogy én vagyok, csak én, s nincs más Isten rajtam kívül! Ölök és életre keltek, lesújtok és gyógyítok. (Nincs, aki kimenthetne kezemből!)

MTörv 33,3 Igen, szeretted az őseket, a szentek mind a kezedben vannak, elerőtlenedve lábadozva borultak, azt akarták, hogy te vezesd őket.

Bölcs 3,1 Az igazak lelke azonban Isten kezében van, és gyötrelmem nem érheti őket.

Iz 43,13 Én vagyok az Isten, öröktől fogva én vagyok. Nincs senki, aki elkerülhetné kezemet. S ha valamit teszek, ki változtathatja meg?

Iz 51,16 Én adtam ajkadra tanításomat, és én rejtettelek el a kezem árnyékában, amikor kiterjesztettem az eget, és megvettem a föld alapjait, és azt mondtam Sionnak: „Az én népem vagy.”

Jer 23,4 Pásztorokat rendelek föléljük, hogy gondjukat viseljék és legeltessék őket; nem félnek és nem remegnek többé, és egy sem vész el közülük – mondja az Úr.

Róm 8,33-39 Ki emel vádat Isten választottai ellen? Isten, aki a megigazulást adta? Ki ítél el? Krisztus Jézus, aki meghalt, sőt fel is támadt, és az Isten jobbán közbenjár értünk? Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? Amint meg van írva: Minket minden időben térted irtanak, s vágójuhok módjára tartanak. De mindezekon diadalmaskodunk általa, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.

1Pét 1,5 Isten hatalma megőrzött titeket a hitben az örök üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időben majd megnyilvánuljon.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Szent Ágoston: Azok ama legelők, melyekről fentebb írta: „Aki rajtam keresztül megy be, üdvözl, ki-be jár és legelőt talál.” (Jn 10,9) Az örök életet jó legelőnek nevezi, ahol semmilyen fű nem szárad el, és minden zöld. És azt mondja: „Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit.” Ha a „kéz” alatt az ő hatalmát értjük, akkor az Atya és a Fiú hatalma egy és ugyanaz, mert hiszen egy az istenség. Ha a „kéz” alatt azonban a Fiút értjük, akkor a Fiú maga az Atyának keze. Ez nincs kimondva természetesen, hogy Istennek, az Atyának lenne-e teste, és hogy azon tagjai lennének, hanem úgy kell érteni, hogy általa (azaz a Fiú által), teremtett minden. Az emberek is hívnak úgy egy másik embert, mint az ő (jobb) kezük, aki által cselekszik meg azt, amit szándékoznak.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

754. „Az Egyház ugyanis akol, melynek egyetlen és megkerülhetetlen ajtaja Krisztus. Ugyanakkor nyáj is, melyről Isten előre hirdette, hogy Ő maga lesz a pásztora, s melynek juhait, bár emberi pásztorok legeltetik, mégis maga Krisztus, a Jó Pásztor, a Pásztorok Fejedelme vezeti és táplálja szüntelen, aki életét adta a juhokért.

764 „Ez az ország Krisztus szavában, tetteiben és jelenlétében ragyogott föl az embereknek.” Jézus szavát befogadni annyit jelent, mint „magát az országot befogadni”. Ennek az országnak a csírája és kezdete azok „kisdéd nyája” (Lk 12,32), akiket Jézus maga köré gyűjt, s akiknek Ő a pásztora. Ők alkotják Jézus igazi családját. Akiket így maga köré gyűjt, azoknak egy új cselekvésmódot és egy saját imádságot tanít.

2664. A keresztény imának nincs más útja, mint Krisztus. Imádságunk – akár közösségi, akár személyes, szóbeli vagy belső – nem juthat el az Atyához, csak akkor, ha „Jézus nevében” imádkozunk. Jézus szent embersége tehát az út, melyen a Szentlélek megtanít minket imádkozni Istenhez, a mi Atyánkhoz.

553. Jézus különleges tekintélyt bízott Péterre: „Neked adom a mennyek országának kulcsait; amit megkötsz a földön, megkötött lesz a mennyben is, és amit föloldasz a földön, föloldott lesz a mennyben is” (Mt 16,19). A „kulcsok hatalma” a teljhatalmat jelenti Isten házának kormányzására, ami az Egyház. Jézus, a „Jó Pásztor” (Jn 10,11) e megbízatást föltámadása után megerősítette: „Legeltesd bárányaimat” (Jn 21,15–17). Az „oldás” és a „kötés” hatalma teljhatalmat jelent a bűnbocsánatra, tantételek megfogalmazására és fegyelmi döntések meghozatalára az Egyházban. Jézus ezt a hatalmat az Egyházra bízta az apostolok és különösképpen Péter szolgálata által, akire mint egyre az Ország kulcsait kifejezetten rábízta.

857. Az Egyház apostoli, mert az apostolokra alapszik, mégpedig három értelemben:

- * az „apostolokra”, a Krisztustól kiválasztott és elküldött tanúkra „alapított épület” (Ef 2,20) volt és marad;

- * a benne lakó Szentlélek segítségével őrzi és adja tovább tanítását, a jó letéteményt és a józan szavakat, melyeket az apostoloktól hallott;

- * a tanítás, a megszentelés és a kormányzás feladatát az Apostoloktól kezdve Krisztus második eljöveteleig azok segítségével végzi, akik az Apostolok nyomába lépnek lelkipásztori feladatukban: a Püspökök kollégiuma segítségével, „mely mellett ott állnak a papok Péter utódával és az Egyház legfőbb pásztorával egységben”.

„Mert nyájadat, örök Pásztorunk, magára nem hagyod, hanem szent Apostolaid által mindvégig őröd és óvod, hogy azok kormányozzák hívó népedet, akik rendelésedből állnak nyájad élén Fiad helyett mint pásztorok.”

861. „Hogy a rájuk bízott küldetés haláluk után is folytatódjék, közvetlen munkatársaikat szinte végrendeletként megbízták azzal, hogy vigyék tovább és szilárdítsák meg a tőlük megkezdett művet; megparancsolván nekik, hogy ügyeljenek az egész nyájra, melyben a Szentlélek állította őket Isten Egyházának pásztorául. Így tehát

ilyen férfiakat állítottak, és a továbbiakra nézve úgy rendelkeztek, hogy ha ezek meghalnak, szolgálatukat más kipróbált férfiak kapják meg.”

881. Az Úr egyedül Simonból, akinek a Péter nevet adta, alkotta meg Egyháza szikláját. Neki adta az Egyház kulcsait; őt az egész nyáj pásztorává tette. „Azt az oldó és kötő hivatalt azonban, amit Péter kapott, a fejével kapcsolatban álló apostolkollégium is megkapta”. Ez a pásztori hivatal, mely Péteré és a többi apostolé, az Egyház alapjaihoz tartozik. A római Pápa primátusa alatt a püspökök folytatják.

896. A pásztori hivatal gyakorlása közben a püspöknek a jó Pásztort kell mintaképnek és „formájának” tekintenie. Gyöngeségeinek tudatában a püspök „megértő és könyörületes tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt. Alárendeltjeit, akiket mint saját fiait támogat (...), ne vonakodjon meghallgatni (...). A híveknek pedig úgy kell ragaszkodniuk a püspökhöz, ahogy az Egyház ragaszkodik Jézus Krisztushoz, és Jézus Krisztus az Atyához”:

„A püspököt valamennyien úgy kövessétek, mint Jézus Krisztus az Atyát, a presbitériumot pedig, mint az apostolokat; a diakonusokat úgy tiszteljétek, mint az Isten törvényét. Az Egyházat érintő kérdésben senki ne cselekedjék a püspök nélkül.”

1558. „A püspökszentelés a megszentelés hivatalával magával hozza a tanítás és a kormányzás hivatalát is (...). Nyilvánvaló, hogy a kézrátétel és a szentelés szavai úgy adják át a Szentlélek kegyelmét és úgy vésik be a szentségi karaktert, hogy a püspökök kiemelkedő és szemmel látható módon magának Krisztusnak a tanítói, pásztori és főpapi hivatalában részesednek és az ő személyében cselekszenek.” „Így tehát a püspökök a nekik adott Szentlélek által a hit igaz és hiteles tanítói, igaz és hiteles főpapok és pásztorok lettek.”

1561. Az eddig mondottakból érthető, miért van sajátos jelentősége a püspök által celebrált Eucharishtiának mint az oltár körül annak vezetése alatt összegyűlt Egyház kifejezésének, aki láthatóan jeleníti meg Krisztust, a Jó Pásztort és Egyházának Fejét.

1568. „A szentelés által a papi rend tagjaivá lett papokat a szentségi testvériség köteléke fűzi egymáshoz; abban az egyházmegyében, melynek szolgálatára püspökük vezetése alatt szentelték őket, egy presbitériumot alkotnak.” A presbitérium egysége fejeződik ki abban a liturgikus szokásban, hogy a papszenteléskor a püspökök után az áldozópapok is ráteszik kezüket az újonnan fölszenteltre.

1574. Mint valamennyi szentség esetében, itt is vannak kiegészítő szertartások. Ezek a különböző liturgikus hagyományokban nagy változatosságot mutatnak, de közös bennük, hogy a szentségi kegyelem különböző szempontjait fejezik ki. Így a latin Egyházban a bevezető szertartások – a szentelendő bemutatása és kiválasztása, a püspök beszéde, a szentelendő megkérdezése, a mindenszentek litániája – azt fejezik ki, hogy a jelölt kiválasztása az Egyház szokásainak megfelelően történt. Ezek készítik elő az ünnepélyes fölszentelést. A fölszentelést követő szertartások szimbolikus módon fejezik ki és zárják le a végbement misztériumot: a püspököt és a papot szent krizmával kenik meg, ami a szolgálatukat termékennyé tevő Szentlélekkel való fölkenés jele. A püspöknek átadják az evangéliumos könyvet, a gyűrűt, a mitrát és a pásztorbotot az evangélium hirdetésére

szóló apostoli küldetése, Krisztus jegyese, az Egyház iránti hűsége és az Úr nyája fölötti pástorkodás jeleként. A papnak átadják a paténát és a kelyhet a szent nép áldozatának jeleként, melyeket Istennek kell bemutatnia. A diákonusnak, aki Krisztus evangéliumának hirdetését kapta küldetésül, átadják az evangéliumos könyvet.

874. Maga Krisztus a szolgálat forrása az Egyházban. A szolgálatot Ő alapította, tekintélyt és küldetést, irányítást és célt adott neki:

„Az Úr Krisztus Isten népének lelkipásztori gondozására és szüntelen gyarapítására Egyházában különféle szolgálatokat alapított, melyek az egész test javát célozzák. A szent hatalommal fölruházott szolgák ugyanis testvéreiknek szolgálnak, hogy mindazok, akik Isten népéből valók, (...) eljussanak az üdvösségre.”

1120. A fölszentelt szolgálat, vagyis a „szolgálati papság” a keresztségi papság szolgálatában áll. Ez biztosítja, hogy a szentségekben a Szentlélek által valóban Krisztus cselekszik az Egyház javára. Az Atya által az Ő megtestesült Fiára bízott üdvözítő küldetést az Apostolok s általuk az ő utódaik kapták: megkapják Jézus Szent Lelkét, hogy az Ő nevében és személyében tudjanak cselekedni. Így a fölszentelt szolgálat szentségi kötelék, mely a liturgikus cselekményt összeköti azzal, amit az apostolok mondtak és tettek; és általuk azzal, amit Krisztus, a szentségek forrása és alapja mondott és tett.

1465. Amikor a pap a bűnbocsánat szentségét kiszolgáltatja, a jó Pásztor szolgálatát végzi, aki keresi az elveszett bárányt; az irgalmas szamaritanusét, aki bekötözi a sebeket; az atyáét, aki a tékozló fiúra vár és visszatértekor szeretettel fogadja; az igazságos bírót, aki személyválogatás nélkül hoz igazságos és irgalmas ítéletet. Egyszóval a pap Isten bűnös iránti irgalmas szeretetének jele és eszköze.

1536. Az egyházi rend az a szentség, mely által a Krisztustól Apostolaira bízott küldetés teljesítése folytatódik az Egyházban az idők végezetéig: tehát az apostoli szolgálat szentsége. Három fokozata van: a püspökség, az áldozópapság és a diakonátus.

[Az apostoli szolgálat krisztusi alapítását és küldetését lásd a 874–896. pontokban. Itt csak a szolgálat átadásának szentségi útjáról lesz szó.]

1548. A fölszentelt szolga egyházi szolgálatában maga Krisztus van jelen Egyháza számára mint testének Feje, nyájának Pásztora, a megváltás áldozatának Főpapja és az igazság Tanítója. Ez az, amit az Egyház kifejez, amikor azt állítja, hogy a pap az egyházi rend szentségének erejéből in persona Christi Capitis, Krisztusnak, a Főnek személyében cselekszik:

„Így tehát a pap ugyanaz, Jézus Krisztus, akinek szent személyét az Ő meghívott szolgálja viseli. Ez ugyanis a papszentelés miatt hasonlóvá válik a Főpaphoz, és hatalma van, hogy magának Krisztusnak személyében és erejével cselekedjék.”

„Krisztus az egész papság forrása; mert a Törvény alatti pap az Ő előképe volt, és az új Szövetség papja Krisztus személyében cselekszik.”

1549. A fölszentelt szolgálat, főként a püspökök és papok szolgálata által válik láthatóvá a hívők közösségében Krisztusnak, az Egyház Fejének jelenléte. Antiochiai Szent Ignác szép kifejezése szerint a püspök tüposztou Patrosz, az Atya Isten élő képmása’.

1550. Krisztus jelenlétét a szolgában nem úgy kell érteni, mintha minden emberi gyöngeség, az uralkodhatnáság, a tévedések, azaz a bűn ellen védett lenne. A Szentlélek ereje a szolga nem minden cselekedeténél mutatkozik meg egyforma erővel. Míg a szentségekben ott van a biztosíték, hogy még a kiszolgáltató bűnössége sem tudja akadályozni a kegyelem gyümölcsét, addig sok más cselekedetben a szolga emberi pecsétje nyomot hagy, ami nem mindig az evangélium iránti hűség jele, ezért az Egyház apostoli termékenységének árthat.

1551. Ez a papság szolgálati. „Az a hivatal pedig, amelyet az Úr népe pásztoraira rábízott, igazi szolgálat.” Teljes egészében Krisztusra és az emberekre irányul. Teljesen Krisztustól és az egyetlen papságától függ, s az emberekért és az egyházi közösség javára van. Az egyházi rend szentsége „szent hatalmat” közvetít, mely nem más, mint Krisztus hatalma. E tekintély gyakorlásának Krisztus példájához kell igazodnia, aki szeretetből utolsóvá és mindenki szolgájává lett. „Így tehát joggal mondta az Úr, hogy a nyájról való gondoskodás az iránta érzett szeretet bizonyítéka.”

1564. „Az áldozópapok, jóllehet nincs főpapi méltóságuk és hatalmuk gyakorlásában a püspököktől függenek, a papi méltóság révén hozzájuk kapcsolódnak; és az egyházi rend szentségének erejéből Krisztusnak, a legfőbb és örök papnak a képmása szerint az evangélium hirdetésére, a hívek lelkipásztori gondozására és az istentisztelet végzésére szentelik őket mint az Újszövetség igazi papjait.”

2179. „A plébánia a krisztushívőknek a részegyházon belül állandó jelleggel megalapított közössége, melynek lelkipásztori gondozását a megyéspüspökök felügyelete alatt plébánosra bízzák, aki annak saját pásztora.” Ez az a hely, ahol minden hívő összegyűlhet az Eucharisztia vasárnapi megünneplésére. A plébánia vezeti be a keresztyényeket a liturgikus élet rendes menetébe és gyűjti össze őket az ünneplésre; tanítja Krisztus üdvözítő tanítását; testvéri jócselekedetekben gyakorolja az Úr szeretetét:

„Imádkozni otthon is tudsz; de úgy imádkozni, mint a templomban, nem tudsz, ahol oly nagy az atyák sokasága, ahol a kiáltás egy szívből-lélekből száll Istenhez. (...) Itt valami több van jelen, nevezetesen az összhang és az egyetértés, a szeretet köteléke, a papok könyörgései.”

2686. A fölszentelt szolgák is felelősek Krisztusban testvéreik és nővéreik imádságra neveléséért. A Jó Pásztor szolgálóként arra vannak fölszentelve, hogy Isten népét az imádság élő forrásaihoz vezessék: Isten Igéjéhez, a liturgiához, az isteni erények életéhez és Isten „mai napjához” a konkrét körülmények között.

60. Az Ábrahámából származott nép lesz a letéteményese a Pátriárkáknak adott Ígéretnek, választott nép lesz, mely arra hivatott, hogy előkészítse Isten minden gyermekének az Egyház egységébe való összegyűjtését; ez a nép lesz az a törzsök, melybe a hívővé lett pogányok beoltást nyernek.

442. Ez nem érvényes Péterre, amikor Jézust mint „Krisztust, az élő Isten Fiát” vallja meg, mert Jézus ünnepélyesen válaszol neki: „Nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én menyeei Atyám” (Mt 16,17). Hasonlóképpen mondja Pál a damaszkuszi úton történt megtérésével kapcsolatban: „Amikor pedig úgy tetszett

Istennek, aki engem már anyám méhétől kiválasztott és kegyelmével meghívott, hogy kinyilatkoztassa nekem a Fiát, hogy hirdessem a pogányoknak...” (Gal 1,15–16). „És azonnal hirdette a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia” (ApCsel 9,20). Ez a hitvallás volt kezdettől fogva az apostoli hit középpontja, és elsőként Péter vallotta meg ezt a hitet mint az Egyház alapját.

543. Minden ember meghívás kap arra, hogy belépjen az Országba. Ez a messiási ország, melyet először Izrael fiainak hirdettek, minden nép embereinek szól. Aki be akar lépni az Országba, annak el kell fogadnia Jézus szavát.

„Az Úr igéje ugyanis a földbe vetett maghoz hasonlít: akik hittel hallgatják és Krisztus kicsiny nyájához számláltatnak, azok magát az Országot fogadták be; a mag azután saját erejéből csírázik és növekszik egészen az aratásig.”

674. A Messiás dicsőséges eljövetele a történelem bármely pillanatában attól függ, hogy elismeri-e Őt „egész Izrael”, melynek egy része megátalkodott a „hitetlenségben” (Róm 11,20) Jézussal kapcsolatban. Szent Péter mondja pünkösöd után a jeruzsálemi zsidóknak: „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjetelek meg, hogy eltöröltsenek bűneitek, hogy eljőjön az Úr színe előtt a megbékélés ideje, és Isten elküldje Őt, aki számotokra Krisztussá rendeltetett, Jézust, akit az égnek kellett befogadnia egészen a nagy megújulás napjáig, amit Isten megmondott szent prófétái ajka által” (ApCsel 3,19–21). És Pál visszhangozza: „Ha már elvetésük megbékélése a világnak, mi más lesz a fölvetélük, mint élet a halálból” (Róm 11,15). A zsidók összességének belépése a messiási üdvösségbe az összes pogányok után valósítja meg Isten népe számára „Krisztus teljességét” (Ef 4,13), amelyben „Isten lesz minden mindenben” (1Kor 15,28).

724. Máriában a Szentlélek nyilvánítja ki az Atyának a Szűz Fiává lett Fiát. Mária a végső teofánia égő csipkebokra: ő, a Szentlélektől betöltött, megmutatja az Igét testének alázatában, és megismerteti Őt a szegényekkel és a pogányok zsengéjével.

755. „Az Egyház megmunkált föld, vagyis Isten szántóföldje. Ezen a földön nő az az ősi olajfa, melynek szent gyökere a pátriárkák voltak, s melyben megtörtént és meg fog történni a zsidók és a pogányok kiengesztelődése. Az Egyházat a mennyei Földműves mint választott szőlőskertet telepítette. Krisztus az igazi szőlőtő, aki életet és termékenységet ad a vesszőknek, azaz nekünk, akik az Egyház által őbenne maradunk, s aki nélkül semmit sem tehetünk.

775. „Az Egyház Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberi nem egységének”: hogy az emberek Istennel való bensőséges egyesülésének szentsége legyen, ez az Egyház elsődleges célja. Mivel az emberek közötti közösség az Istennel való egységben gyökerezik, az Egyház az emberi nem egységének is szentsége. Az Egyházban ez az egység már alakul, mivel az embereket összegyűjti „minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből” (Jel 7,9); ugyanakkor az Egyház „jele és eszköze” e még alakuló egység tökéletes megvalósulásának.

781. „Jóllehet bármely időben élő és bármely nemzetből származó ember kedves Isten előtt, ha féli őt és teszi az igazságot, Istennek mégis úgy tetszett, hogy az embereket ne egyenként, minden társas kapcsolat kizárásával szentelje meg és üdvözítse, hanem néppé

tegye őket, mely Őt igazságban megismeri és szentül szolgál Neki. Így tehát az izraelita népet kiválasztotta tulajdon népévé, szövetséget kötött vele és fokozatosan oktatta azáltal, hogy e nép történelmében önmagát és akaratának tervét kinyilvánította és a népet magának szentelte. Mindez azonban csak előkészítése és előképe volt annak az új és tökéletes szövetségnek, mely majd Krisztusban köttetik meg (...). Ezt az új Szövetséget Krisztus hozta létre, tudniillik az új Szövetséget az Ő vérében, a zsidókból és a pogányokból híva meg a népet, mely nem test szerint, hanem a Lélekben alkot egységet.”

957. Közösség a szentekkel. „Az égiek emlékét azonban nemcsak a jó példájuk miatt tiszteljük, hanem még inkább azért, hogy megerősödjék az egész Egyház egysége a Lélekben a testvéri szeretet gyakorlása által. Mert miként az útonlevők keresztény közössége közelebb visz bennünket Krisztushoz, úgy a szentekkel való közösség ahhoz a Krisztushoz kapcsol, akiből mint forrásból és főből minden kegyelem és Isten népének élete árad.”

„Őt (Krisztust) ugyanis mint Isten Fiát imádjuk; a vértanúkat pedig, mint az Úr tanítványait és követőit, méltán szeretjük Királyuk és Mesterük iránti páratlan odaadásuk miatt; bárcsak sorstársaik és tanítványtársaik lehetnének!”

1138. A Krisztusban „újra összefoglaltak” részt vesznek Isten dicsőítésének szolgálatában és tervének megvalósításában: az égi hatalmasságok, az egész teremtés (a négy élőlény), az ó és új Szövetség szolgái (a huszonnégy vén), Isten új népe (a száznegyvennégyezer, főként az „Isten Igéje miatt” vértanúkká lettek Jel 6,9) és Isten szentséges Anyja (az Asszony; a Bárány Menyasszonya), és végül „egy hatalmas sereg minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből, akiket megszámolni senki sem tudott” (Jel 7,9).

1173. Amikor az Egyház az esztendő folyamán a vértanúkról és a többi szentről megemlékezik, ezekben „a Krisztussal együtt szenvedett és megdicsőült” férfiakban és nőkben „a húsvéti misztériumot hirdeti”, „és a hívők szeme elé állítja a mindenkit Krisztus által az Atyához vonzó példájukat, s az ő érdemeikre hivatkozva esdi ki Isten áldását”.

2473. A vértanúság a hit igazsága melletti legnagyobb tanúságtétel; olyan tanúságot jelent, mely elmegy egészen a halálig. A vértanú a meghalt és föltámadott Krisztusról tanúskodik, akivel a szeretet egyesítette. Tanúságot tesz a keresztény hit és tanítás igazságáról. A lelki erősség (lat. fortitudo) aktusával néz szembe a halállal: „Engedjétek, hogy eledele legyek a vadállatok, melyek által eljuthatok Istenhez”.

2474. Az Egyház a legnagyobb gonddal gyűjtötte össze azok emlékeit, akik a végsőig elementek hitük megvallásában. Ezek a vértanú-akták. Az igazság vérrel írt levéltára:

„Sem a világi élet varázsa, sem e világ összes királysága nem használ nekem semmit. Jobb meghalnom, hogy egyesüljek Jézus Krisztussal, mint a föld határáig uralkodnom. Őt keresem, aki meghalt értünk; őt kívánom, aki föltámadt mindnyájunkért. Születésem közeledik...”

„Áldalak Téged, mert ezen a napon és ebben az órában arra méltattál, hogy a mártírok sorában helyet kapjak (...). Beteljesítettél, Istenem, Te, aki nem ismered a

hazugságot és igazmondó vagy! Emiatt mindenért Téged dicsérlek, Téged áldalak, Téged dicsőítelek az örök és mennyei Főpap, Jézus Krisztus, a te szeretett Fiad által, aki által Neked Vele és a Szentlélekben dicsőség most és a jövőendő századokban. Ámen.”

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA VITA CONSECRATA KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

16. A három elragadtatott tanítványhoz szól az Atya fölszólítása, hogy Krisztust hallgassák, belé vessék minden bizalmukat, s Őt tegyék életük középpontjává. Az égből jövő szóban új mélységet nyer az a meghívás, mellyel nyilvános működésének kezdetén maga Jézus hívta őket a követésre azáltal, hogy kiszakította a mindennapi életből, és maga mellé vette őket. A belső elkötelezettség e különös kegyelméből bontakozik ki az Istennek szentelt életben az evangéliumi tanácsok vállalásával a teljes önátadás lehetősége és igénye. Ez nem pusztán lemondás, hanem elsősorban a Krisztus-misztérium Egyházban megélt különleges elfogadása.

A keresztyén élet egységes egészében a különböző meghívások Krisztus egyetlen fényességének mintegy a sugarai, mely fényesség „az Egyház arcán tükröződik” A világi Krisztus-hívók meghívásuk világi jellege alapján elsősorban úgy tükrözik a megtestesült Ige misztériumát, mint a világ alfáját és ómegáját, minden teremtmény értékének alapját és mértékét. A szent hivatal birtokosai élő képmásai Krisztusnak, a Főnek és Pásztornak, aki a „már és még nem” idejében dicsőséges eljövételének várásában vezeti népét. Az Istennek szentelt életre az a feladat bízott, hogy Isten emberré lett Fiát úgy mutassa be, mint eszkatologikus célt, aki felé minden törekszik, ragyogást, mely előtt elhalványul minden más fényesség, végtelen szépséget, aki egyedül képes egészen betölteni az emberi szívet. Az Istennek szentelt életben tehát nemcsak arról van szó, hogy Krisztust egész szívből kell követni, „jobban kell szeretni, mint apát és anyát, mint gyermeket” (vö. Mt 10,37), amint ez minden tanítványnak kötelessége, hanem mindezt az egész egzisztencia Krisztushoz „hasonlóvá” tevő odaadásával egy mindent átfogó feszültségben kell tenni, mely az időben lehetséges mértékben és a különböző karizmáknak megfelelően elővételezi az eszkatologikus tökéletességet.

Az Istennek szentelt személy ugyanis az evangéliumi tanácsok vállalásával nemcsak élete értelmét találja meg Krisztusban, hanem lehetőségei szerint azért is fáradozik, hogy kövesse „azt az életformát, melyet Isten Fia vállalt magára, amikor a világba lépett”. A szüzesség vállalásával magáévá teszi Krisztus szüzi szeretetét, és megvallja őt a világ előtt, mint az egyszülött Fiút, aki egy az Atyával (vö. Jn 10,30; 14,11); szegénységének követésével megvallja Őt, mint Fiút, aki mindent az Atyától kap és a szeretetben mindent visszaad neki (vö. Jn 17,7.10); a Fiú gyermeki engedelmességének misztériuma iránti elkötelezettséggel fölálodva a saját szabadságát megvallja Őt mint a végtelenül szeretettet és szeretőt, azt, aki egyedül az Atya akaratának teljesítésében lelke kedvét (vö. Jn 4,34), kivel tökéletes egységben van, s kitől mindenben függ.

A Krisztus misztériumához való „hasonulással” az Istennek szentelt élet különleges módon valósítja meg a Szentháromságnak azt a megvallását, mely az egész keresztyén életet meghatározza, amennyiben csodálattal eltelve elismeri az Atya, a Fiú és a

Szentlélek Isten magasztos szépségét, és örömmel tesz tanúságot az emberekhez való jószágos lehajlásáról.

22. Az Istennek szentelt élet a Szentlélek készítésére „kifejezettebben követi és az Egyházban mindig láthatóvá teszi” azt az életformát, melyet Jézus, akit országáért az Atya megszentelt és a világba küldött, magára vállalt és az Őt követő tanítványok számára meghatározott (vö. Mt 4,18--22; Mk 1,16--20; Lk 5,10--11; Jn 15,16). Jézus Istennek-szenteltsége világosságánál minden szentség forrásának, az Atyának kezdeményezésében fedezhetjük föl az Istennek szentelt élet ősforrását. Ugyanis Jézus maga az, akit „Isten fölkent Szentlélekkel és erővel” (ApCsel 10,38), „akit az Atya megszentelt és a világba küldött” (Jn 10,36). A Fiú magához ölelve az atyai konszekrációt, viszonzásul Neki szenteli magát az emberekért (vö. Jn 17,19): tiszta, engedelmes és szegény élete az Atya tervével való gyermeki és tökéletes azonosulásának kifejeződése (vö. Jn 10,30; 14,11). Tökéletes önátadása földi élete minden mozzanatának a megszentelő Istennek-szenteltség jelentését adja.

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA DOMINUM ET VIVIFICANTEM KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

37. A Szentírás első lapjai szerint Isten a teremtésben mindenhatóságát és szeretetét is kinyilatkoztatta. Ugyanakkor az ember tudomására hozta, hogy a Teremtő képére és hasonlatosságára van alkotva, és így meghívást kapott arra, hogy részesedjék az igazságban és a szeretetben. Ez a részesedés közös életet jelent Istennel, aki „az örök élet”. De az ember a „hazugság atyjának” befolyása alatt ebből a közösségből kivonta magát. Mennyire? Bizonyára nem olyan mértékben, amennyire a tiszta szellemek és a Sátán a maga bűnével. Az emberi lélek képtelen a felelősségnek ezt a mértékét elérni. Már a Teremtés könyvének leírásából kitűnik az a fokozati különbség, amely fennáll „a gonosz lehelet” – mely attól származik, „aki kezdettől fogva vétkezik” (megátalkodik a bűnben), akit már elítéltek – és az engedetlen ember gonoszsága között.

De ez az engedetlenség mégis azt jelenti, hogy az ember mindig hátat fordít Istennek, és bizonyos szempontból az emberi szabadságot függetleníti az Istentől. Jelenti továbbá azt is, hogy ez a szabadság – az emberi értelem és akarat – megnyílik „a hazugság atyja” számára. Ez a tudatos döntés nem csupán engedetlenség, hanem magába foglalja bizonyos értelemben az első bűnre csábító indítékot is. És ez most is újra és folytonosan ismétlődik az emberiség történetében itt a földön: „Isten jól tudja, hogy amely napon abból esztek, szemetek felnyílik, és olyanok lesztek, mint az Isten, aki ismeri a jót és a rosszat”.

Most elérkeztünk ahhoz a csomóponthoz, amelyet anti-Verbumnak, „ellen-Igének”, vagy anti-Veritasnak, „ellen-igazságnak” nevezhetünk. Az emberre vonatkozó igazság – hogy mi az ember, melyek életének és szabadságának áthághatatlan határai – valójában eltorzult. Ez az „ellenigazság” lehetséges, mert egyúttal hamissá vált az Istenről szóló igazság, ti. az, hogy ki az Isten. Isten, a Teremtő az ember tudatában gyanúsítottá, majd vádlottá lett. Itt tűnt fel először az emberiség történetében a gonosz „gyanakvás szelleme”. Ez arra törekszik, hogy meghamisítsa magát a Jót, az abszolút Jót, amely éppen a teremtés művében tárult fel, mint Jó, amely kimondhatatlan módon

ajándékozta önmagát, kiárad teremtő szeretetként. Ki tudná tökéletesebben feltárni ezt a bűnt vagy az ember kezdeti engedetlenségének indítékait, ha nem Ő, aki az egyedüli ajándék, minden ajándékozás forrása, a Lélek, aki egyedül hatol Isten mélységeibe, aki az Atya és a Fiú szeretete?

Ő az engedelmisség maga, aki nem azért szállt alá az égből, hogy a saját akaratát tegye, hanem annak akaratát, aki Őt küldte (vö. Jn 6,38; Zsid 10,5.7). Egész életmódját és cselekvési stílusát az Atya kezébe helyezi (vö. Lk 2,49). Gyermeki engedelmisséggel magára veszi a szolgai állapotot: „Kiüresítette magát, és olyan lett, mint egy rabszolga, ... és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7--8) Az Atya iránti engedelmisségben Krisztus – jóllehet elismeri és védelmezi a házastársi élet méltóságát és szentségét – szűzi életet él, és így föltárja a szüzesség nagy értékét és titokzatos lelki termékenységét. Az Atya tervével való azonosulása nyilatkozik meg szegénységében is: „Ő, aki gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy titeket szegénysége által gazdaggá tegyen.” (2Kor 8,9) Tökéletes szegénysége mutatkozik meg abban, hogy mindenét az Atyának ajándékozza.

Az Istennek szentelt élet élő emlékezés Jézus élet- és cselekvésmódjára, arra, ahogyan a megtestesült Ige az Atya és a testvérek színe előtt viselkedett. Az Istennek szentelt élet ugyanis az Üdvözítő életének és tanításának eleven hagyománya.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Jn 10,27-30) a Jó Pásztor szolgálatáról szól, aki örök életet szerez övéinek. Ez a motívum járja át az egész liturgiát. Az *alleluja vers* (Jn 10,14) ugyanebből a jánoszi fejezetből, néhány verssel korábban szólaltatja meg Jézus gyakran idézett szavait: „Én vagyok a jó Pásztor, ismerem juhaimat, és juhaim ismernek engem.”

A *kezdőének* az üdvösség reményét fejezi ki: „Mindenható, örök Isten, vezess minket a mennyország boldog közösségébe. Jusson el híveid gyöngé nyája oda, ahová előttünk ment Jézus, a mi erős Pásztorunk.”

Az *olvasmány* (ApCsel 13,14.43-52) az apostolok igehirdetésének elbeszélését folytatja. Ez az evangélium következő szavaihoz kapcsolható: „Juhaim hallgatnak szavamra. Ismerem őket, és ők követnek engem” – hiszen Jézus apostolai követik őt küldetésében.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 99,2-3.5) az Úrhoz való tartozást és az ő szavának követését állítja a középpontba, szintén összhangban az evangéliumi képpel: „Mi az ő népe vagyunk, és legelőjének nyája. Ujjongjatok az Úrnak, minden földek, szolgáljatok az Úrnak vigassággal!”.

A *szentlecke* (Jel 7,9.14b-17) a mai vasárnapon is a Jelenések könyvéből hangzik el, s folytatja a Bárány megdicsőülésének leírását. Követői, akik „ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében”, a vértanúkra utalnak, majd a bizalom kerül kifejezésre: „Nem éheznek és nem szomjaznak többé, a nap nem égeti őket, sem másfajta hőség. Mert a Bárány, aki

a királyi trónon ül, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket. Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet.” E leírás is illeszkedik a pásztor-nyáj motívumaihoz, itt azonban, ahogyan a János-evangéliumban is, Jézus maga is mint az Isten Báránya jelenik meg. E Bárány viszont az összes többi, szavát meghalló ember Pásztorja is.

Ez alkalommal minden egyes *egyetemes könyörgés* a pásztor és nyáj képéhez fűződik, összekapcsolva az egyházi szolgálattal és az lelkipásztori hivatásokért való imádsággal is.

Az I. húsvéti *prefáció* a húsvéti bárány képével kapcsolódik az evangéliumhoz, bár legszorosabban a szentleckéhez: „különösen most, a húsvéti időben, midőn áldozattá lett értünk Krisztus, a Húsvéti Bárány. Mert ő az igazi Bárány, aki elvette a világ bűneit, halálunkat halálával megtörte, és feltámadásával új életet szerzett nekünk”. Az *áldozási ének* az örömhírt hirdeti: „Feltámadt a jó Pásztor, aki életét adta juhaiért, és meghalt az ő nyájáért, alleluja”. Az áldozás utáni könyörgés pedig az örök életért imádkozik a Pásztorhoz: „Jó Pásztorunk, tekints kegyesen nyájadra, és juhaidat, akiket Fiad drága véréen megváltottál, vezesd az örök élet országába. Krisztus, a mi Urunk által.”

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

A jó Pásztor(551)

<http://nepenektar.hu/idoszak/husvet/liturgia/189/intr/617/a-jo-pasztor-pastor-bonus>

Jertek Atyám áldottai(550)

<http://nepenektar.hu/idoszak/husvet/liturgia/54/intr/587/jertek-atyam-aldottai-vente-benedicti>

GITÁROS ÉNEKEK

Tied vagyunk

<https://www.youtube.com/watch?v=NoOaGqNVFPk>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Túrmezei Erzsébet - Minden, az minden!

Minden gondotokat őreá vessétek” 1 Pét 5,7.

“Minden lehetséges a hívőnek” Mk 9,23

“Mindenre van erőm a Krisztusban” Fil 3,20

“Mindenért hálát adjatok” Ef 5,20

Minden gondomat rád vethetem.

Nem csak az apró-cseprő gondokat,
a nagyobbakat is.

Nem csak a nagyokat, nehezeket,

a legkisebbeket is!
Mert a minden, az minden!

És minden lehetséges, ha hiszek.
Lehetetlen, megoldhatatlan,
Elérhetetlen nincsen!
Mert a minden, az minden!

És Tebenned mindenre van erőm.
Mindenre, sokra, kevésre,
szűkölködésre és bővölködésre...
Testvérek terhet vállamra vennem,

Teeléd vinnem!
Mert a minden, az minden!
S mindenért hálát adhatok.
Derűs napok, borús napok,

Örömök, szenvedések...
Mindet azért adod,
Hogy cél felé segítsen.
Mindenért hálaéneket mondhatok.
Mert a minden, az minden!

Túrmezei Erzsébet - Ma!

Holnap talán az ajkam néma.
Hogy ne maradjak
szerető szóval
senki adósa;
úgy szóljak még ma.

Holnap talán merev a lábam.
Segíts, Megváltóm,
hűséges szívvel
szüntelen veled
járni a mában.

Holnap talán karom se mozdul.
Ma szent örömmel
úgy tegye dolgát,
mint a Te szolgád
itt s a síron túl.

Holnap tán a szívem is hallgat.
De ma hirdesse
minden verése:
Áldom, Megváltóm,
mentő hatalmad.

A tegnapot befödte véred.
Tied a holnap.
Nekem csak mám van.
Segíts hűséggel
ebben a mában szolgálni néked!

Megható előadás

Volt egyszer egy Shakespeare-színész, aki nagy hírnévre tett szert egyszemélyes előadásaival, melyek során klasszikus művekből olvasott, illetve mondott el részleteket. Előadását mindig a huszonharmadik zsoltár drámai elszavalásával zárta. Kivétel nélkül minden este, amikor a színész elkezdte szavalását – Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm – a tömeg feszülten figyelt. A zsoltár végén pedig viharos tapssal, fennállva ünnepelték a színészt, aki hihetetlen képességgel keltette életre a zsoltárt.

Egyik este azonban, éppen, amikor a színész a huszonharmadik zsoltár szokásos elmondására készült, egy fiatalember felállt a nézőtéren, és így szólt:

– Uram, megengedné, hogy ma este én mondjam el a huszonharmadik zsoltárt?

A színészt meglepettette ez a szokatlan kérdés, de megengedte a fiatalembernek, hogy előrejöjjön, kiálljon a színpad közepére, és elszavalja a zsoltárt. Gondolta, hogy ennek a gyakorlatlan fiatalembernek a képessége úgysem vetekedhet az ő tehetségével.

A fiatalember halk hangon kezdte szavalni a zsoltár szavait. Amikor a végére ért, nem volt taps. Nem állt fel a közönség a tetszését kinyilvánítani, mint más estéken tette. Csak sírást lehetett hallani. A nézőket annyira meghatotta a fiatalember előadása, hogy minden szem megtelt könnyel.

A színész döbbenten fordul a fiatalemberhez:

– Ezt én nem értem. Én már évek óta szavalom a huszonharmadik zsoltárt. Egy egész élet gyakorlata és tapasztalata áll mögöttem, de soha nem voltam képes úgy meghatni a közönséget, ahogy ön tette ma este.

– Mondja, mi a titka?

A fiatalember alázatosan így felelt:

– Nos, uram, ön ismeri a zsoltárt, én pedig ismerem a Pásztort!

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– Jézust követem-e a mindennapjaimban? Hallgatok-e az Ő szavára?

– Figyelek-e az Úr Jézus hangjára, szavára?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

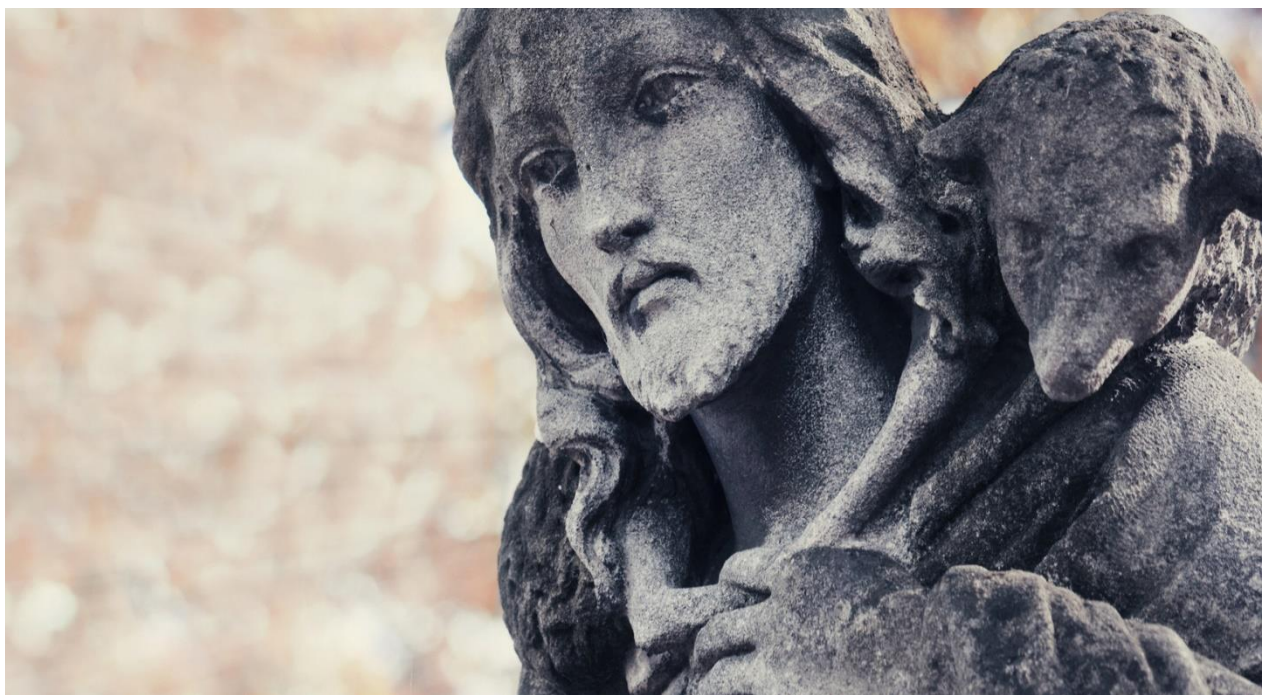
Mindenható, örök Isten, vezess minket a mennyország boldog közösségébe. Jusson el híveid gyöngé nyája oda, ahová előttünk ment Jézus, a mi erős Pásztorunk. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy hűséges maradjak Fiadhoz, a jó Pásztorhoz, hallgatva és követve mindennap a hangját! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit (Jn 10,27-30)

(Forrás: Shutterstock)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus számon tart személyesen engem is.
- Az Úr ismer engem, hozzá tartozhatom. Tudja, hogy mire van szükségem. Csak mindig bízzam rá magamat!

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Rábízhatom életem Jézusra, a jó pásztorra, aki megvéd a gonosztól.
- A kezem legyen mindig a béke eszköze és formálója!

IMPRESSZUM

A *Lectiodivina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectiodivina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectiodivina segédanyag, Húsvét4. vasárnap („C” év)

Borítófotó © Shutterstock

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Lyoni Szent Irenéusz Eretnekségek ellen című művének részletét a Bibbiadei Padri kiadvány alapján Hegyi László fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Túrmezei Erzsébet - Minden, az minden! – <https://www.istenesversek.hu/turmezei-erzsebet-minden-az-minden/>

Túrmezei Erzsébet - Ma! – <https://www.istenesversek.hu/turmezei-erzsebet-ma/>

Megható előadás - laudeturkincsek.blogspot.com

A *Lectiodivina segédanyag* összeállításában a lectiodivina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívია, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paál Ágnes, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2022

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levélcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu